

dommen vedrørende den pågældende handling savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, jf. § 3, stk. 5.

I henhold til § 4 kan udlevering for en militær lovovertrædelse ikke finde sted.

Efter § 5, stk. 1, kan *udlevering for en politisk lovovertrædelse* ikke finde sted. Omfatter handlingen til lige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter, jf. § 5, stk. 2. Om en lovovertrædelse er politisk, afhænger af en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på arten af den eller de interesser, der er krænket ved lovovertrædelsen, og på gerningsmandens motiv.

Forbudet mod udlevering for en politisk overtrædelse har tidligere været anset for et centralt princip i dansk udleveringslovgivning. Dette har bl.a. fundet udtryk i, at Danmark ved ratifikationen af den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme har taget forbehold over for den særlige bestemmelse i konventionens artikel 1, hvorefter en række handlinger med tilknytning til kidnapning, gidseltagning mv. aldrig skal kunne anses for en politisk forbrydelse eller for en forbrydelse, der knytter sig til en politisk forbrydelse eller udspringer af politiske motiver.

Endvidere har Danmark ved ratifikationen af tillægsprotokollen af 15. oktober 1975 (jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 11. november 1986 (Lovtidende C)) til den europæiske udleveringskonvention afgivet erklæring om, at Danmark ikke er bundet af tillægsprotokollens kapitel 1, hvorefter forbrydelser omfattet af folkedråbskonventionen og Genève-konventionerne vedrørende beskyttelse af ofre i væbnede konflikter ikke kan anses som politiske forbrydelser ved anvendelsen af udleveringskonventionens artikel 3.

Ved ratifikationen af EU's udleveringskonvention af 27. september 1996 gav Danmark dog i forhold til de andre EU-medlemsstater afkald på det danske forbehold. Det fremgår af *udleveringslovens § 5, stk. 3*, der blev indsat ved lov nr. 417 af 10. juni 1997, hvorefter forbudet mod udlevering for en politisk forbrydelse ikke finder anvendelse ved udlevering til en anden EU-medlemsstat, når handlingen er omfattet af artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme. Omfattet heraf er handlinger, der betragtes som grove forbrydelser, der retter sig mod personers liv, fysiske integritet eller frihed, f.eks. kapring af og sabotage mod luftfartøjer, og grove forbrydelser mod diplomater mv., bortførelse, gidseltagning mv. og anvendelse af bomber, granater, raketter mv., der rummer fare for personer.

Det må desuden antages at følge af statutterne for de internationale tribunaler til pådømmelse af krigsforbrydelser i henholdsvis det tidligere Jugoslavien og i Rwanda – som er vedtaget af FN's Sikkerhedsråd – at FN's medlemsstater ikke kan nægte udlevering til tribunalerne med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse.

Danmark er endvidere afskåret fra at nægte udlevering til Den Internationale Straffedomstol efter lov nr. 342 af 16. maj 2001 under henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, s. 502-503.

Endelig fremgår det af *udleveringslovens § 5, stk. 4*, der blev indsat ved lov nr. 280 af 25. april 2001, at forbudet om udlevering for en politisk forbrydelse ikke finder anvendelse, når handlingen er omfattet af artikel 2, jf. artikel 1 i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger. Bestemmelsen i § 5, stk. 4, gælder i forhold til alle stater, der har ratificeret FN-konventionen.

Efter *udleveringslovens § 6* kan udlevering fortsat nægtes, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstemning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod den pågældendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Danmark har i forbindelse med ratifikationen af den europæiske udleveringskonvention fra 1957 taget et forbehold om, at udlevering kan afslås, når udlevering, navnlig under hensyn til vedkommendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages at ville medføre uforholdsmæssigt alvorlige følger for den pågældende. Dette er kommet til udtryk i *udleveringslovens § 7*, hvorefter udlevering skal afslås, hvis en udlevering vil være uforenelig med humane hensyn, jf. Folketingstidende 1966-67, tillæg A, sp. 2548.

Det følger af § 8 i *udleveringsloven*, at udlevering ikke kan ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af bestemmelsen om tiltalefråfald er opfyldt. Bestemmelsen er udtryk for den væsentlige retssikkerhedsgaranti, at man ikke skal kunne dømmes for det samme forhold to gange (princippet om »*ne bis in idem*«).

Det fremgår af § 9, stk. 1, at udlevering fra Danmark ikke kan finde sted, hvis der efter dansk ret er indtrådt forældelse af strafansvaret eller af adgangen